

Sygn. akt IV Ka 266/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA Stanisław Tomasiak

Sędziowie SO Ireneusz Grodek (spr.)

p.o. SO Tomasz Ignaczak

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim S. K.

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2013 roku

sprawy **R. W.**

oskarżonego z art.178a§2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 5 marca 2013 roku sygn. akt II K 762/12

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk, art. 9 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;**

kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 266 / 13

UZASADNIENIE

R. W. oskarżony został o to, że w dniu 09.11.2012 r. o godz. 16.44 w m – ści K., gm. S., pow. O., woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,98 mg / l alkoholu wydychanym powietrzu, kierował rowerem po drodze publicznej, tj. o czyn z art. 178 a § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Opocznie wyrokiem z dnia 5 marca 2013 roku w sprawie II K 762 / 13:

1. oskarżonego uznał za winnego dokonania zarzuconego mu czynu i na podstawie art. 178 a § 2 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat;
3. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w ilości 40 stawek dziennych, przyjmując wysokość każdej stawki na kwotę 20 złotych;

4. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia rowerów po drodze publicznej, w strefie zamieszkania i w strefie ruchu na okres 3 lat;

5. na podstawie art. 50 kk orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie go na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy S. na okres 1 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

6. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 260 złotych tytułem opłaty i 90 złotych tytułem „kosztów procesu”.

Powyższy wyrok, w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonego zaskarżył prokurator, podnosząc zarzuty:

- obraży przepisu prawa materialnego, tj. art. 69 § 2 kk, poprzez jego niepowołanie w podstawie prawnej rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności;

- mającej wpływ na treść wyroku obraży przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt 2 i § 2 kpk, poprzez nie wyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku przesłanek prawnych warunkowego zawieszenia wykonania kary i nie przytoczeniu tych, które wynikają z art. 69 § 2 kk.

W konkluzji prokurator wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie w podstawie prawnej warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności także art. 69 § 2 kk, w pozostałym zaś zakresie o utrzymanie wyroku w mocy.

Na rozprawie apelacyjnej:

- prokurator popierał swoją apelację i wnioski w niej zawarte;

- oskarżony wnosił o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Co do pierwszego z zarzutów – jeśli chodzi o wskazanie podstawy prawnej rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, przywołanie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk czyniło zadość wymogom, o jakich mowa w art. 413 § 1 pkt 6 kpk. Jej uzupełnienie przez Sąd Rejonowy o przepis art. 69 § 2 kk było dopuszczalne, ale nie bezwzględnie konieczne. Art. 69 § 1 kk zawiera bowiem pełny katalog przesłanek – tak formalnych (wymierzenie kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna), jak i materialnych (pozytywna prognoza osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa), na podstawie których decyzja o zawieszeniu wykonania kary jest podejmowana. Porównując treść art. 69 § 1 kk do § 2 tego przepisu stwierdzić należy, iż ten ostatni wymienia jedynie – w sposób przykładowy – okoliczności, które należy brać pod uwagę przy badaniu prognozy, o jakiej mowa w art. 69 § 1 kk. Względem art. 69 § 1 kk nie zawiera jednak żadnych wyjątków, czy dodatkowych (nowych) przesłanek podejmowania decyzji o warunkowym zawieszeniu wykonania kary (w odróżnieniu np. od obostrzeń, o jakie wynikają z art. 69 § 3 i 4 kk). W pewnym uproszczeniu można stwierdzić, iż przepis art. 69 § 2 kk pełni rolę zbliżoną np. do przepisu art. 53 kk (katalog okoliczności i dyrektyw rzutujących na wymiar kary), czy art. 115 § 2 kk (katalog okoliczności branych pod uwagę przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu). Przepisy te, jakkolwiek Sąd musi je uwzględniać podczas orzekania, to jednak nie ma potrzeby, aby je przywoływać w podstawie prawnej orzeczenia. W niniejszej sprawie wystarczającym zatem było, jeżeli Sąd Rejonowy:

- wymierzając karę pozbawienia wolności wskazał na art. 178 a § 2 kk,

- wymierzając karę grzywny przywołał art. 71 § 1 kk;

- warunkowo zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności przywołał art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk.

Co do drugiego z zarzutów – rzeczywiście, uzasadnienie zaskarżonego wyroku, wbrew wymogom wynikającym z art. 424 kpk, nie zawiera wyводу tłumaczącego w sposób wszechstronny przyczyn decyzji o warunkowym zawieszeniu wykonania kary. Tyle tylko, że podnoszenie uchybień ze sfery prawa procesowego ma rację bytu, o ile skarżący wykaże, że mogły one mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku i w związku z tym domaga się jego korekty, względnie uchylenia. W szczególności dotyczy to przepisu art. 424 kpk, albowiem niespełnienie wymagań ustawowych w zakresie sporządzonego uzasadnienia nie musi być tożsame z wadliwością samego rozstrzygnięcia (por. Bratoszewski Jerzy, Gardocki Lech, Gostyński Zbigniew, Przyjemski Stanisław M., Stefański Ryszard A., Zabłocki Stanisław - komentarz do art. 424 kpk w: Z. Gostyński (red.), J. Bratoszewski, L. Gardocki, S.M. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zabłocki, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom II, Dom Wydawniczy ABC, 1998). Utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy będzie zatem dopuszczalne, jeśli mimo wad uzasadnienia, stanowisko wyrażone przez sąd meriti w sentencji wyroku jest trafne. Tymczasem skarżący, jakkolwiek podnosi zarzut obrazy art. art. 424 § 1 pkt 2 i § 2 kpk, to jednak nie próbuje nawet wykazać, by mogło to mieć jakikolwiek wpływ na zaskarżony wyrok. Mało tego, sam de facto przyznaje (o czym świadczą wnioski odwoławcze jego apelacji, w których domaga się jedynie uzupełnienia podstawy prawnej decyzji o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności o przepis art. 69 § 2 kk), że samo rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania tej kary jest trafne i nie zamierza kwestionować orzeczenia w tym zakresie. Przypomnieć więc należy, że jeśli mankamenty uzasadnienia nie są takiego rzędu, by uniemożliwiały merytoryczną kontrolę orzeczenia, czy poddawały w wątpliwość jego słuszność, to zarzuty z tym związane nie będą skuteczne. Skoro więc prokurator trafności samej decyzji o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności w ogóle nie kwestionuje i nie wskazuje powodów, dla których uznać by je należało na niesłuszne, to podnoszenie uchybień proceduralnych związanych ze sposobem uzasadnienia tej decyzji ma jedynie charakter czysto teoretyczny, przy świadomości skarżącego o braku wpływu tego uchybienia na treść wyroku.

Mając na uwadze, iż apelacja prokuratora okazała się oczywiście bezzasadna, Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 kpk wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciążył Skarb Państwa.